Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

COLLEEN
HOOVER

TOTUL SE TERMINĂ CU NOI

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA BUZOIANU

EPICLOVE
Editura Epica, București, 2018

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL UNU

Stau aici, cu picioarele de-o parte și de alta a balustradei, privind în jos, la douăsprezece etaje deasupra străzilor din Boston, și nu pot să nu mă gândesc la sinucidere.

Nu la *a mea*. Îmi place viața mea suficient cât să vreau să văd cum evoluează.

Mă concentrez mai mult asupra celorlalți oameni și a modului cum ajung, în cele din urmă, la decizia de a-și curma singuri viața. *Oare regretă vreun pic?* Din clipa în care se aruncă și până în secunda dinaintea impactului, în acea scurtă cădere liberă, trebuie să existe un strop de remușcare. Oare se uită la pământ, văd cum acesta se apropie de ei și se gândesc: „Ei bine, fir-ar! Asta n-a fost o idee bună”?

Sincer, nu prea cred.

Mă gândesc foarte mult la moarte. Mai ales astăzi, după ce, cu numai douăsprezece ore mai devreme, am ținut unul dintre cele mai memorabile elogii la care oamenii din Plethora, Maine, au fost martori vreodată. Bine, poate că nu a fost cel mai memorabil. La fel de bine ar putea fi considerat și cel mai dezastruos. Cred că depinde pe cine întrebi: pe mama sau pe mine.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Mama, care, probabil, nu va mai vorbi cu mine cel puțin un an de acum înainte.

Nu mă înțelegeți greșit; elogiul pe care l-am ținut nu a fost suficient de profund pentru a intra în istorie, cum a fost cel al lui Brooke Shields de la înmormântarea lui Michael Jackson. Sau cel rostit de sora lui Steve Jobs. Sau de fratele lui Pat Tillman. Dar a fost memorabil în felul său.

Am fost emoționată la început. La urma urmei, a fost înmormântarea minunatului Andrew Bloom. Adoratul primar din orașul meu natal, Plethora, Maine. Proprietarul celei mai renumite agenții imobiliare din oraș. Soțul lui Jenny Bloom, cea mai prețuită învățătoare din Plethora. Și tatăl lui Lily Bloom — acea fată ciudată cu părul roșu răvășit, care odinioară se îndrăgostise de un tip fără adăpost și atrăsese rușinea asupra întregii familii.

Aceea sunt eu. Eu sunt Lily Bloom, iar Andrew a fost tatăl meu.

De îndată ce am terminat elogiul de astăzi, am zburat direct la Boston și am urcat pe primul acoperiș pe care l-am putut găsi. *Repet, nu pentru că aș vrea să mă sinucid.* Nu am de gând să sar de pe acest acoperiș. Pur și simplu aveam nevoie de aer curat și de liniște și să fiu a naibii dacă reușesc să obțin asta în apartamentul meu de la etajul trei, fără acces pe acoperiș și cu o colegă de cameră căreia îi place să se audă cântând.

Totuși, nu mi-am dat seama cât de frig poate fi aici. Nu este o temperatură insuportabilă, dar nici una confortabilă. Dar măcar pot vedea stelele. Părinții morți, colegii de cameră exasperanți și elogiile de o calitate interpretabilă nu mai par atât de groaznice atunci când cerul nopții este îndeajuns de senin încât să simți, cu adevărat, măreția universului.

Îmi place când cerul mă face să mă simt neînsemnată.

Îmi place seara aceasta.

Ei bine... stați să reformulez, astfel încât să-mi reflecte mai bine sentimentele, la timpul trecut.

Mi-a *plăcut* seara aceasta.

Însă, din păcate pentru mine, ușa tocmai s-a deschis cu atâta putere, încât mă așteptam ca din casa scării să țâșnească cineva pe acoperiș. Ușa se închide din nou și se aud pași de-a lungul podelei. Nu mă deranjez nici măcar să ridic privirea. Oricine ar fi, cel mai probabil, nici nu mă va observa aici, stând pe marginea acoperișului, în stânga ușii. A venit aici atât de grăbit, încât nu este vina mea dacă se crede singur.

Oftez ușor, închid ochii și îmi sprijin capul de peretele din spatele meu, blestemând universul pentru că mi-a răpit acest moment de pace și introspecție. Singurul lucru bun pe care universul ar putea să-l facă acum pentru mine este să se asigure că a venit o femeie, și nu un bărbat. Dacă trebuie să am companie, aș prefera să fie o femeie. Sunt solidă pentru statura mea și, probabil, în majoritatea situațiilor îmi pot purta de grijă, dar acum mă simt prea confortabil pentru a fi pe un acoperiș, în toiul nopții, singură cu un străin. S-ar putea să mă tem pentru siguranța mea și să-mi doresc să plec, iar eu chiar nu vreau asta. Așa cum am spus mai înainte... mă simt confortabil.

În cele din urmă, permit privirii mele să se îndrepte spre silueta înclinată peste balustradă. La ce noroc am eu, sigur este un bărbat. Chiar și așa, aplecat, pot să-mi dau seama că e înalt. Umerii mari creează un contrast puternic cu delicatețea cu care-și ține capul în mâini. De-abia reușesc să disting cum trage anevoios aer în piept, apoi îl eliberează.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Pare la limita unei căderi nervoase. Mă gândesc dacă să vorbesc sau să-mi dreg glasul, pentru a-i da de înțeles că are companie, dar, până să trec la fapte, se răsucește pe călcâie și lovește unul dintre scaunele din spatele său.

Tresar când scârțâie pe podea, dar fiindcă nu-și dă seama că are audiență, tipul nu se oprește după o singură lovitură. Lovește scaunul în mod repetat, iar și iar. Fără să cedeze sub forța piciorului său, scaunul nu face decât să se îndepărteze din ce în ce mai mult de el.

Scaunul ăsta trebuie să fie făcut din polietilenă de înaltă densitate.

Odată, tata a intrat cu spatele mașinii într-o masă din polietilenă de înaltă densitate și, practic, masa a râs de el. Mașina a rămas fără bara de protecție, dar masa nu a suferit nici măcar o zgârietură.

Probabil, tipul ăsta își dă seama că nu se poate pune cu un material de o asemenea calitate, pentru că, în cele din urmă, încetează să mai lovească scaunul. Acum stă în picioare, cu mâinile strânse în pumni pe lângă corp. Să fiu sinceră, sunt un pic invidioasă. Uite cum el reușește cu succes să-și verse nervii pe mobilierul de grădină. Evident, a avut o zi proastă, la fel cum am avut și eu, dar, în timp ce eu țin în mine toată agresivitatea până când se manifestă sub formă pasivă, acest bărbat a găsit o modalitate de a se elibera.

Pentru mine, modalitatea de a mă elibera era grădinăritul. Ori de câte ori mă simțeam stresată, ieșeam în curtea din spatele casei și smulgeam fiecare buruiană pe care o puteam găsi. Dar, de când m-am mutat în Boston, acum doi ani, nu mai am curte în spatele casei. Nici terasă. Nici măcar buruieni.

Poate că ar trebui să investesc într-un scaun din polietilenă de înaltă densitate.

Mă mai uit la tip preț de o clipă, întrebându-mă dacă se va mișca vreodată. Doar stă acolo și se holbează la scaun. Nu-și mai ține palmele strânse în pumni. Acum i se odihnesc pe șolduri și observ pentru prima dată că tricoul nu-i vine prea bine în jurul bicepșilor. În rest îi vine perfect, dar brațele lui sunt uriașe. Începe să caute prin buzunare, până când găsește ceea ce vrea și, cu o manevră care, cu siguranță, este încă un efort de a-și elibera și mai mult din agresivitate, își aprinde un joint.

Am douăzeci și trei de ani, am terminat facultatea și am consumat acest drog recreațional de două ori. Nu-l voi judeca pe tipul ăsta pentru că a simțit nevoia să fumeze în intimitate. Dar tocmai asta e problema... nu este în intimitate. Însă el nu știe încă asta.

Trage cu nesaț din joint și începe să se întoarcă spre marginea acoperișului. Când scoate fumul pe nas, mă observă. Când privirile ni se întâlnesc, se oprește din mers. Pe chipul lui nu se citește nici șoc, nici amuzament. Stă la aproximativ trei metri distanță, dar stelele ne luminează suficient cât să-i văd ochii, pe care și-i plimbă peste corpul meu, fără să trădeze niciun gând. Tipul ăsta are o foarte bună stăpânire de sine. Mijește ochii și ține gura strânsă, ca o versiune masculină a tabloului *Mona Lisa*.

— Cum te cheamă? mă întreabă.

Îi simt glasul în stomac. Asta nu-i bine. Vocile ar trebui să se oprească la urechi, dar, uneori, nu prea des, câte una îmi pătrunde prin urechi și îmi răsună în tot corpul. El are o asemenea voce. Adâncă, încrezătoare și ușor alunecoasă.

Când nu-i răspund, duce țigara înapoi la gură și mai trage un fum.

— Lily, rostesc în cele din urmă.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Îmi urăsc glasul. Sună prea slab ca să-i ajungă chiar și până la urechi, nici pomeneală să îi răsune în *tot* corpul.

Își ridică puțin bărbia și dă din cap spre mine.

— Vrei, te rog, să cobori de acolo, Lily?

De-abia când rostește aceste cuvinte îi observ poziția. Stă în picioare, chiar rigid. Aproape ca și cum i-ar fi frică să nu cad. *Dar nu cad.* Marginea este lată de cel puțin treizeci de centimetri, iar eu sunt mai mult pe partea cu acoperișul. M-aș putea prinde cu ușurință înainte să cad, ca să nu mai vorbim că am vântul în favoarea mea.

Mă uit la picioarele mele și apoi mă întorc spre el.

— Nu, mulțumesc. Mă simt bine aici.

Se întoarce puțin, de parcă n-ar putea să se uite direct la mine.

— Te rog, coboară, zice el din nou, și este mai mult o cerere acum, în ciuda faptului că a folosit *te rog.* Sunt șapte scaune goale aici.

— Aproape șase, îl corectez, amintindu-i că tocmai a încercat să distrugă unul dintre ele.

Nu observă umorul din răspunsul meu. Văzând că nu-i ascult ordinele, se mai apropie doi pași.

— Ești la zece centimetri de o cădere mortală. Am văzut destule pe ziua de azi, îmi face el semn, din nou, să cobor. Mă faci să mă simt agitat. Ca să nu mai spun că-mi strici starea de euforie.

Îmi dau ochii peste cap și revin cu picioarele pe partea cu acoperișul.

— Doamne ferește să risipești un joint! mormăi eu, dar mă dau jos și îmi șterg palmele pe blugi. E mai bine așa? continui, apropiindu-mă de el.

Răsuflă ușurat, de parcă vederea mea acolo l-ar fi făcut să-și țină respirația. Trec pe lângă el, ca să mă îndrept spre partea de acoperiș cu vedere mai bună și, în timp ce fac asta, nu pot să nu observ cât este de drăguț.

Nu. Drăguț este o insultă.

Bărbatul ăsta este *frumos.* Are un aspect îngrijit, miroase a bani și pare cu câțiva ani mai mare decât mine. Mijește ochii în timp ce mă urmărește, iar buzele sale par să se strâmbe chiar și când nu o fac. Când ajung în partea acoperișului cu vedere spre stradă, mă aplec și mă uit la mașinile de jos, încercând să nu par impresionată de el. E de-ajuns să mă uit la frizura lui ca să spun că este genul de persoană care impresionează cu ușurință pe oricine, așa că refuz să-i alimentez orgoliul. Nu că ar fi făcut ceva care să-mi dea de înțeles că *este* un tip orgolios. Dar poartă o cămașă Burberry și nu sunt sigură că am fost vreodată în vizorul unei persoane care să-și poată permite așa ceva.

Aud pași ce se apropie din spate, apoi el se sprijină de balustradă, lângă mine. Văd cu coada ochiului cum mai trage o dată din joint. Apoi mi-l oferă, dar îl refuz. Asta-mi mai lipsește: să fiu sub influența jointului în preajma acestui tip. Vocea lui este un drog în sine. Vreau să o aud din nou, așa că îi adresez o întrebare.

— Așadar, cu ce a greșit scaunul ăla, de a reușit să te enerveze atât de tare?

Se uită la mine. Mă privește *cu adevărat.* Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei și mă cercetează, insistent, de parcă mi-ar putea citi pe chip toate secretele. N-am văzut niciodată ochi atât de întunecați ca ai lui. Sau poate că am văzut, dar par mai întunecați când sunt ai cuiva atât de intimidant. Nu-mi răspunde la întrebare, dar curiozitatea mea nu este ușor de stăpânit. Dacă

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

el mă poate obliga să mă dau jos de pe o margine de acoperiș, unde mă simțeam foarte liniștită și confortabil, atunci mă aștept să mă distreze cu răspunsuri la întrebările mele indiscrete.

— E vorba de o femeie? îl întreb. Ți-a frânt inima?

Râde puțin la această întrebare.

— Ce n-aș da ca problemele mele să fie atât de banale precum cele sentimentale!

Se sprijină de perete, ca să mă poată privi.

— La ce etaj locuiești?

Își linge degetele și stinge capătul jointului, apoi îl pune în buzunar.

— Nu te-am mai văzut până acum.

— Asta pentru că nu locuiesc aici, îi explic și indic cu degetul în direcția apartamentului meu. Vezi clădirea de asigurări?

Mijește ochii spre zona pe care i-o arăt.

— Da.

— Locuiesc în clădirea de lângă ea. E prea joasă pentru a se vedea de aici. Are doar trei etaje.

Se uită din nou la mine, odihnindu-și cotul pe balustradă.

— Dacă locuiești acolo, ce cauți aici? Iubitul tău stă aici sau ceva de genul ăsta?

Cumva, comentariul lui mă face să mă simt ca o pradă ușoară. A fost prea comun — o replică de agățat pentru amatori. După cum arată tipul ăsta, știu că poate mult mai mult decât atât. Mă face să cred că păstrează replicile mai sofisticate pentru femeile pe care le consideră demne de asta.

— Ai un acoperiș frumos, îi răspund.

El ridică o sprânceană, așteptând o explicație mai detaliată.

— Aveam nevoie de aer curat. De un loc unde să pot medita. Am deschis Google Earth și am căutat cel mai apropiat complex rezidențial cu o terasă decentă pe acoperiș.

El mă privește cu un zâmbet.

— Cel puțin, ești cumpătată, îmi spune. Asta-i o calitate.

Cel puțin?

Încuviințez din cap, pentru că *sunt* cumpătată. Iar asta *este* o calitate.

— De ce ai avut nevoie de aer curat? mă întreabă el.

Pentru că astăzi l-am îngropat pe tata și am ținut un elogiu memorabil de dezastruos, iar acum simt că nu pot să respir.

Privesc din nou drept înainte și expir ușor.

— N-am putea să nu mai vorbim o vreme?

Pare un pic relaxat că i-am cerut tăcere. Se apleacă peste balustradă și își lasă un braț să atârne în timp ce se uită la stradă. Rămâne așa o vreme, iar eu îl privesc în tot acest timp. Probabil știe că mă uit la el, dar nu pare să-i pese.

— Un bărbat a căzut de pe acest acoperiș luna trecută, îmi spune el.

Ar trebui să mă irite lipsa lui de respect față de cererea mea de tăcere, dar sunt puțin curioasă.

— A fost un accident?

— Nimeni nu știe, ridică el din umeri. S-a întâmplat seara târziu. Soția lui gătea cina, iar el i-a spus că vine aici să facă niște fotografii cu apusul de soare. Era fotograf. Lumea crede că s-a apropiat prea mult de margine ca să prindă un cadru cu linia orizontului și a alunecat.

Mă uit peste balustradă și mă întreb cum ar putea cineva să ajungă într-o ipostază din care ar putea să cadă accidental. Dar

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

apoi îmi aduc aminte că tocmai am stat pe partea cealaltă a balustradei, pe marginea acoperișului, cu câteva minute în urmă.

— Când sora mea mi-a povestit ce s-a întâmplat, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost dacă a reușit sau nu să facă poza. Am sperat ca aparatul să nu fi căzut odată cu el, pentru că ar fi fost o adevărată pierdere, știi? Să mori din cauza pasiunii tale pentru fotografie, dar să nu obții nici măcar ultimul cadru, cel care te-a costat viața?

Gândul lui mă face să râd. Deși nu sunt sigură că ar trebui să râd de așa ceva.

— Mereu spui exact ceea ce gândești?

— Nu oricui, ridică el din umeri.

Asta mă face să zâmbesc. Îmi place faptul că nici măcar nu mă cunoaște, dar, din cine știe ce motiv, nu mă consideră o *oarecare*.

Își sprijină spatele de balustradă și își încrucișează brațele la piept.

— Te-ai născut aici?

— Nu, clatin eu din cap. M-am mutat aici din Maine, după ce am terminat facultatea.

Strâmbă din nas, iar asta îl face și mai sexy. Mă uit la felul cum se strâmbă un tip îmbrăcat în cămașă Burberry, cu o tunsoare de două sute de dolari.

— Așadar, te afli în purgatoriul din Boston, nu-i așa? Presupun că nu e tocmai plăcut.

— Ce vrei să spui? îl întreb.

Schițează un zâmbet.

— Turiștii te tratează ca pe un localnic; localnicii te tratează ca pe un turist.

— Uau! râd eu. Chiar că este o descriere exactă.

— Eu sunt aici de-abia de două luni. N-am ajuns încă să simt purgatoriul, așa că te descurci mai bine decât mine.

— Ce te-a adus la Boston?

— Rezidențiatul. Și sora mea locuiește aici.

Bate cu piciorul în podea și continuă:

— Chiar sub noi, de fapt. S-a măritat cu un tehnician din Boston și au cumpărat tot etajul de sus.

Mă uit în jos.

— *Tot* etajul?

El încuviințează dând din cap.

— Nemernicul norocos lucrează de acasă. Nici măcar nu trebuie să se schimbe de pijamale și câștigă o sumă cu șapte zerouri pe an.

Chiar că nemernic norocos!

— Ce fel de rezidențiat? Ești medic?

— Neurochirurg, confirmă el dând din cap. Mai am câteva luni și apoi voi fi oficial medic.

Stilat, cu vorbele la el *și* inteligent. *Și fumează iarbă*. Dacă ar fi un test, aș întreba care dintre afirmații nu se potrivește cu celelalte.

— Medicii au voie să fumeze iarbă?

— Probabil că nu, zâmbește el. Dar dacă, din când în când, nu ne-am face câte o plăcere, mult mai mulți dintre noi ar sări peste astfel de balustrade, îți garantez.

Privește din nou înainte, cu bărbia sprijinită de braț. Ochii îi sunt închiși acum, ca și când s-ar bucura de adierea vântului pe fața lui. Așa nu mi se mai pare atât de intimidant.

— Vrei să-ți spun ceva ce numai localnicii știu?

— Desigur, răspunde el, îndreptându-și atenția spre mine.